

μόνη ἡ δρυνησις τοῦ παρελθόντος δὲν εἶναι ἵκανη νὰ προφυλάξῃ τὴν ψῆφον αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἀδέκαστον καὶ ἀπαθῆ τῶν μέλλοντος κρίσιν. Τὸ μέλλον ἐνασκεῖ πολυμερεστέραν καὶ ἀνωτέραν τινὰ δικαιοδοσίαν. Διαχρίνει τὴν νομικὴν ἀπὸ τὴν ἡθικὴν εὑθύνην, καὶ μόνον τὸν βεβυπόντην ἐγωῖσμον παραδίδει εἰς τὴν ἀμετάκλητον τῆς κακίας καταδίκην. Οἱ Ποτλῆς ἐκέπητο ἵκανα κεφάλαια τῆς ἡθικῆς ἀρετῆς καὶ ἀγαθοσύνης. Πλήρης θάρρους δύναται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ νὰ ἀτενίσῃ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ μέλλοντος. Τοιωτῇ ἡτο διμολογουμένως ἢ πραξτῇς τῆς γνώμης αὐτοῦ, ὥστε, ἀν ἐμάνθιζε πρὸ τοῦ θανάτου τὴν περὶ αὐτοῦ ψῆφον, δὲν θίει λαβεῖ ὁ πρότυπον τὸν ἀριστεῖδην, καὶ τὸν ἐν τῇ περιακῇ τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ ἀριστεύταντα ἐπὶ μεγαλοψυχίᾳ καὶ πραξτῇς ἀριστόνικον, περὶ τοῦ ὅποιου δὲ ἡγεμών τοῦ βήματος, δὲ Ἀηροσθένης, παρέδωκεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀθάνατον περὶ στεράνου λόγον, διὰ ἀφαιρεθεὶς διὰ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, ἐπέδωκε τὸ πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐπιτιμίας συνειλεγμένου αὐτῷ ἀργύριον εἰς τὰς δημοσίους ἀνάγκας, προτιμήσας ἐν τῷ μεγαλείᾳ τῆς αὐταπαρηστεῶς τοὺς νὰ ὠρελήσῃ διὰ γενναίας πρᾶξεως τὴν πατρίδα, καὶ νὰ μείνῃ αὐτὸς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς καταδίκης.

Οἱ Ποτλῆς καὶ μακρὰν τῆς πατρίδος, ὑπηρέται κύριοι τὴν ἔξτριψτας. Ἐκλεχθεὶς διὰ τὴν βαθεῖταιν αὐτοῦ ἐπιστήμην ὑπέρμαχος τῶν δικαιωμάτων τῶν δροδόξων Ἑλληνικῶν Μονῶν ἐπὶ τῶν ἐν Βλαχίᾳ καὶ ἐν Μολδαβίᾳ ἴδιωτησιῶν τῶν, ἡτοι μάζετο νὰ προστατεύσῃ τὰ Ἱερὰ ἐκεῖνα καθιδρύματα καὶ τὰ ἐκπροσωπούμενα δι' αὐτῶν ζωτικὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ συμφέροντα διὰ τῆς αὐθεντίας τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ χρηματῆρος αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς συνειδήστας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Δυστυχῶς δὲν ἔζησε, διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ πατριωτικὸν τοῦτο ἐγγείρημα, τὸ δυποῖον οὐδεὶς ἡτο ἀρμοδιώτερος αὐτοῦ νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ἐνώπιον τοῦ πένθους τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀνατικταστάτου ἀνδρὸς, νεκροῦται ἡ φωνὴ τοῦ φθόνου, τὰ πάθη σιγῶσιν. Ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ σιγῇ δὲ ἀκουσθῆ μίχη μόνη φωνὴ, ἡ τῶν καρδιῶν ἡμῶν, ἀνακράζουσα: Λίωνία ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονος, τοῦ πράσου καὶ ἐνχρέτου ἀνδρὸς, Μιχαὴλ τοῦ Ποτλῆ! (*)

(*) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Ίδοις, ἀναγγέλλοντες τῶν θάνατον τοῦ ἀαιδίου Ποτλῆ, τι ἐγράφουμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Οκτωβρίου. « Οπως δε μη παραδινωμεν καὶ τὰς

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῇ ζ

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

(Ex τὰς τοῦ Octave Feillet.)

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

(Συνάχεια. Ήδε πρύλ. 330.)

Γ'.

ΣΙΒΥΛΛΑ.

Οἱ κόμης καὶ ἡ κόμησσα δὲ Βέρν (de Vergnes), πρὸς μητρὸς πάπποι τῆς Σιβύλλης, ἐν Παρισίοις διατίθοντες καὶ πλουσίως ζῶντες, δὲν ἔδυσκολεύθησαν νὰ ὑπογράψωσι τὴν συνθήκην, ἵτις προετάθη εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν Φερίων μετὰ τὸ συμβάν τὸ βυθίσαν εἰς πένθος τὰς δύο οἰκογενείας των. Η Σιβύλλα ἀπερασίθη ν' ἀνατραφῇ εἰς τὴν ἔξοχὴν διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ καταικήῃ ἐπειτα τὸν οἶκον τῶν Βέρν, ὅταν θὰ ἐφθανει ἡ ὥρα τῆς καλλύνσεως τῆς ἀνατροφῆς τῆς, τῆς ἔξόδου αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον καὶ τῆς περὶ γάμου σκέψεως. Η κόμησσα δὲ Βέρν, ίδιως, γυνὴ κοσμικώντη, νέα ἔτι καὶ νομίζουσα ὅτι εἶναι νεωτέρα ἢ δεσμὸν ἡτο, ἐδέχθη ἀσμένως συδικασμὸν ἀναβάλλοντας τὴν θέσιν αὐτῆς ὡς μέρμης καὶ ἀπωθοῦντας τὰ ψηλαρητὰ τούτου τελμήρια.

Ομολογητέον ὅτι τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Σιβύλλης Άννης τῶν Φερίων οὐδὲν ἄξιον ίδίως λόγου περέσχον. Η κόρη ἡτο εύμορφος εἶχε μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, συνήθως μὲν γλυκεῖς καὶ σοβαρούς, λαμπράνοντας δὲ βαθύτερον χρωματισμὸν διὰ παρεδίδετο εἰς τὰς θορυβώδεις καὶ μυστηριώδεις ἐκείνας δργάς αἵτινες καταπαύουσιν εἰς τὰς άυρίστους ψαλμωδίας τῶν τροφῶν. Ίνα δὲ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, η Σιβύλλα ἐδαψίλευεν ἀρκούντως τὰς παραφορὰς ταύτας, αἵτινες βεβαίως δὲν εἶναι τὰ κυριώτατον θέλγητρον τῆς ἡλικίας ἐκείνης. Εσπέραν τινὰ θερινὴν, ἐν ὧ μόλις πρὸ μικροῦ τὴν εἶχον θέσει εἰς τὴν κοιτίδια της, ἀπέναντι παραθύρου ἀνοικτοῦ ἔνεκκ τοῦ ὑπερβάλλοντος τῆς ἡμέρας καύσωνος, κατελήφθη ὑπὸ μανιώδους ὀργῆς τοσούτον σφυδρᾶς καὶ παρατεταμένης, ὥστε ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία ἐν ταύτῳ συνέδραμον εἰς τὸ δωμάτιον της. Η τροφὸς εἶχεν ἔξαντλήσει πάσας τὰς προΐντιας της παραμυθίας καὶ ὠμολόγει ὅτι εὑρίσκετο εἰς ἐντελῆ ἀμηχανίαν· ἡ μαρκησία ἐτραγώ-

στοιχειωδεστέρας ἀργάς τῆς δικαιοσύνης ἀνάγκη νὰ μὴ λησμονῶμεν ποτὲ ὅτι ὁ βίος τῶν πολιτικῶν ἀνόρθινος εἶναι μετό αἰνιγμα τῆς Σφριγγός, οὗτινος ἡ λύσις ἀπόκειται εἰς τὸν χρόνον « Ο χρόνος λοιπόν θέλει ἐρμηνεύσει καὶ τοῦ Μ. Ποτλῆ ως δημοσίου λειτοργοῦ τὰς πράξεις, πιθανώτατον δὲ, εἰμὴ θέσσαιον, έτι ἡ ἐρμηνεία θέλει κατασχύνει τοὺς κατηγόρους καὶ συκοφάντας αὐτοῦ. Ζῶν δικαίως ἐκεῖνος ἔγινε σκενεῖ ἔτι * qui sert ses pays scri soient un ingrat. *

Θησεν, ὁ μαρκήσιος ἐπέπληξε τὸ δὲ παιδίον ἔκρουγαζεν ἀκαταπαύστως καὶ ἐλειπούχει.

— Εἶναι τῷ ὄντι ἀνυπόφορον! εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Πρέπει νὰ ἔχῃ κάρμιλαν καρφίδα εἰς τὰ σπάργανά της· ίδις, παραμάννα!

— Οχι, φίλε μου, εἶπεν ἡ μαρκήσια, δὲν εἶναι αὐτό· κάτι θέλει.

— Άλλα τί θέλει, ἀγαπητή μου; Προσπάθησε νὰ τὸ ἀνακαλύψῃς, εἰς παρακαλῶ, διότι, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι ἀνυπόφορον!

— Φίλε μου, ὑπέλασθεν ἡ μαρκήσια, ήτις εἶγε μελετήσει διὰ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ μητρικοῦ της προκατήματος τὴν διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν βραχιόνων τοῦ ἔξηγριωμένου παιδίου, εἶτα πάρα τί θέλει· θέλει θὲν ἄστρον.

— Τῇ ἀληθείᾳ, μὲν φαίνεται ὅτι ἔχεις δίκαιον... Ναὶ, εἶναι φανερόν· . . . Θέλει θὲν ἄστρον!

— Τότε εἶπεν ἡ τροφός, πρέπει ν' ἀνάψωμεν θὲν γαρτή, κύριε μαρκήσιε, καὶ νὰ τῆς τὸ βάλωμεν εἰς τὸ χέρι.

— Οχι, οχι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, δὲν μ' ἀρέσουν αὐτά. Έκτὸς δὲι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λέγωμεν ψεύματα εἰς τὰ παιδία, δὲν θὰ ὑποχωρήσω εἰς τὴν φαντασιοκρατίαν της. Παραμάννα, προσέθηκε μὲν αὐτηρὸν οὗτος, κλείσε τὸ παραθύρον. Τοῦ τολμήματος τούτου γνομένου καὶ τοῦ παραθύρου κλεισθέντος, ἡ Σιδύλλα Άννα, μετὰ στιγμιαίων σκέψην, ἀπεφάσισε νὰ ἀποκομηθῇ καὶ ὀνειρεύθη πιθκνώτατα ὅτι ἐκράτει τὸ ἄστρον της εἰς τὴν κεκλεισμένην μικράν πυγμήν της.

Όταν ἡ Σιδύλλα ἡδυνήθη νὰ ἐνώσῃ ποδὸς τὰ κινήματα καὶ τὸν λόγον, ἥτο πλέον ἀναυτισμόλογον δὲι ἡ νέα ἐκείνη εἶγε λαβεῖ παρά τινος κακῆς μαγίσσης λησμονηθέστης κατὰ τὴν γέννησίν της, τὸ ὅλεθρον διηρέων νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἀλογωτάτων φαντασιῶν καὶ ν' ἀπαιτῇ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν μετὰ ζήλου προστακτικοῦ ἐξεθίζομένου μέχρι μανίας ἐνώπιον τῶν ἀμποδίων. Ή ἐλαττωματικὴ αὕτη διάθεσις, κακεντρεγής παρατηρήθειτε ὑπὸ τῆς Κυρίας Βαρμενίλ, κατευχαρίστει αὐτὴν, ἐν ᾧ ἔξι ἐνκυτίκες ἀπόληπτες τὴν μαρκήσικη τῶν Φερίων.

— Ομολόγησε, φίλε μου, ὅλεγε στενάζουσα πρὸς τὸν ἀνδρα της, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀγγελος ἐμπεριέχει δάκρυον.

— Οχι, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίνετο ὁ γέρων μαρκήσιος, δὲν τὸ ὄμολογό. Εἶναι μὲν βέβαιον δὲι αὐτὴ θελήσῃ ἐμπαθῶς διὰ θελήσῃ, ἀλλὰ τόσον τὸ καλλίτερον διὰ θελήσῃ τὸ καλόν. Σὲ βλέπω πολλάκις θαυμάζουσαν τὰ ῥοδόχροα καὶ διαφανῆ δινύχια της σκέψου, ἐξαν δὲν τὰ ἐρράντιζες, θὰ μετεβάλλοντο μετ' ὅλιγον εἰς δειδεῖς γαμψώνυχας. Τὸ αὐτὸν καὶ περὶ τῶν δυνάμεων τὰς διοίας ἀπονέμει

εἰς ἡμᾶς ὁ οὐρανός· εἶναι διπλακός διστομα, ἐπ' ἵστης καὶ εἰς τὸ καλὸν καὶ εἰς τὸ κακόν χρησιμεύοντα. Όσω περισσότερον εἶναι ὥρισμέναι καὶ ἴσχυραι αἱ δυνάμεις αὗται, τόσῳ πλουσιώτερον εἶναι τὸ διώρον· τὸ πᾶν εἶναι η ἀρμοδία τακτοποίησις καὶ διεύθυνσις αὐτῶν, καὶ τοῦτο θὰ ἦνται τὸ καθήκον τῆς Σιδύλλης πρὸς ἔκατην, διαν λάβη κατοχὴν τῆς θεικῆς της ἐλευθερίας· ἔως τότε εἶναι χρέος ἡμῶν. Πάντοτε ἐθεώρησα τοὺς γονεῖς καὶ ὄλους τοὺς ἔχοντας τὸ ιερὸν καθήκον ν' ἀναθισέψουσι τέκνα ὡς κατὰ τὸ ἡμίσου ὑπευθύνους διὰ τὸν παρασκευαζομένας μοίρας. Νομίζω δὲι η θεία δικαιοσύνη ἀνιγνεύει τὴν πηγὴν τῶν ἀμαρτημάτων ἡμῶν, ἀναζητεῖ τὸν πρῶτον αὐτῶν σπόρον καὶ διακρίνει μετ' εὐλαβούς καὶ ἀποραμβίλλου δικαιοσύνης· τὴν συμμετοχὴν πάντων εἰς ἐκάστου τὸν βίον. Ή ἀλληλέγγυος αὕτη ὑπογρέμοις, τῆς ὁποίας θὰ δώσωμεν λόγον, εἶναι βαρὸν φροσίου ἀναυτισμόλλων, ἀλλὰ πάλιν, ἀγαπητή μου, γλυκὺ πρᾶγμα τὸ νὰ σκεπτόμεθα διὰ η ἐπιφέροντος τοῦ τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων δὲν παύει εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν ἀλλὰ παρατείνεται εἰς τὴν αἰώνιότητα. Χωρὶς νὰ καταστρέψω τὸ πολύτιμον δργανὸν τῆς θελήσεως τῆς Σιδύλλης, δυνάμεως ἐκλεκτῆς καὶ διπλου ἐξαιρέτου εἰς τὴν πάλην τοῦ βίου τούτου, θὰ μεταχειρίσθω ὅλην μου τὴν ἐπιμονὴν διὰ νὰ τὴν κλένω πόδες τὴν ὅδὸν τῆς ἀληθείας, τοῦ ὄρθου λόγου καὶ τοῦ διυνατοῦ, διὰ καὶ θὰ ἐπροτίμων η δυσχερής αὔτη πάλη νὰ ἐφείδεται τὸ γηράκες μου· διότι ὄμολογῷ τὴν μεγάλην μου ἀδυναμίαν διὰ τὴν κάρην αὐτὴν, καὶ θὰ ἔλθω εἰς ἀπόγνωσιν ἢν ἐκλάβῃ ποτὲ τὸν πάππον της, τὸν μόνον της πατέρα, ὃς θεοφράστον σκληρὸν καὶ ἀναίσθητον. Καὶ σμικρὸς ο Θεὸς εἰξεῖται διὰ δὲν εἶμαι!

— Ο Θεὸς καὶ ἐγώ! εἶπεν ἡ μαρκήσια ὑψηλα πρὸς τὸν ἄνδρα της βλέμμα δικυγής καὶ πλήρες ἀπέξουσος ρυθμορρήτης.

Η συνομιλία τῶν δύο γερόντων διεκόπη αἴροντες ὑπὸ κραυγῶν ὁξυτάτων ἐκ τοῦ κήπου ἀκουομένων, αἵτινες ἐκάλεσταν εὐθὺς τὸν μαρκήσιον εἰς ἐφερμογήν τῶν θεωριῶν του. Εἰσπευσεν ἀμέσως, πνιγόμενος τὴν καρδίαν, εἰς τὸ σκληρόν του καθήκον καὶ εἰδὲ τὴν ἐγγόνην του ἀγωνίζομένην ἀπονόδων πάλεμον χερεῖς τε ποσὶ τε κατὰ τῆς τροφοῦ, ἥτις πρὸ δύο η τριῶν ἔτην εἶχε προσιθεσθῆ εἰς ἐπιμελήτριαν. Ή ἀξιόμεμπτος αὕτη μάχη ἐγίνετο παρὰ τὴν σχύλην λίμνης ἐπὶ τῆς ὁποίας τρεῖς, τέσσαρες ὥρατοι κύκνοι επεδείκνυον ἀψύρως πλέοντες τὸ χαρίεν αὐτῶν μεγαλεῖσαν. Όταν δι πάππος ἐπλησίασεν η Σιδύλλα ἐπαυσε νὰ κραυγάζῃ καὶ τὸν ἀνέμεινε τοὺς ὄφθελμοὺς διαπύρους ἔχουσα, τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα καὶ λαβούσα συγκρυματικούς.

— Τί τρέχει λοιπόν; ήρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Θέλω γ' ξάνθηδι εἰς τὸν κύκνον! εἶπε βραχέως ἢ Σιβύλλα.

— Πῶς ν' ἀναβῆς εἰς τὸν κύκνον! ὑπέλασθεν ὁ μαρκήσιος. Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἀστειότητα;

Η προφύς ἐξήγησε τότε ὅτι ἡ Κυρία, ἀφ' οὗ ἐμοίρασεν ἡσυχώτατα ψυχήσιον εἴς τους κύκνους, ἐπειθύμησεν ἐξαίριση; νὰ καθίσχῃ καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ γυρίσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τράπου τὴν λίμνην.—Δὲν εἶναι ἀλλίσια, Κύρια, ὅτι θὰ ἐπινήγετο;

— Αναμφιθόλως, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, καὶ εἶναι ἄξια νὰ τὴν ἀφήσουμεν νὰ τὸ δοκιμάσῃ.

— Ο κύκνος δὲν πνίγεται! εἶπεν ἢ Σιβύλλα.

— Ο κύκνος δέλανθεν ἀπὸ τὸν Θεόν τὸ δῶρον νὰ κολυμβῇ, ἐνῷ οὐ δὲν τὸ ἔχεις.

— Θέλω ν' ἀναβῆται εἰς τὸν κύκνον! ὑπέλασθεν ἢ Σιβύλλα φρυμάττουσα.

— Η' ἀναβῆται εἰς τὴν κάμαράν σου, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἀφ' οὗ δὲν ἀκούσῃ λόγον. Ἐπειρέ ταν, παραμάννα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Σιβύλλα ἀνθίστατο διπλασιάσασαι τὰς κραυγὰς, ὁ μαρκήσιος ἔδραξεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος, τὴν ἐστήκωσε καὶ βραδίστας δραματίως πρὸς τὴν ἔπαιλιν, κατέθεσε καὶ ἔκλιψεν αὐτὴν εἰς τιναχραμηλήν αἰθουσαν, ἔπειτα δὲ ἐπανστήθων πρὸς τὴν μαρκήσιαν κατέπεσε τρέμων ἐπὶ τινος θρονίου καὶ

— Τοῦτο μόνον μὲ παραγγορεῖ, εἶπεν, διεύπορθέως περισσότερον ἀπὸ αὐτὴν.

Μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μπάργουσι καὶ ἀτεκνοί καὶ δὲν πρέπει τὸ νὰ ληστεονήσωμεν. Δὲν οὐδὲν θέτωμεν λοιπὸν βῆμα πρὸς βῆμα τὸν μαρκήσιον τῶν Φερίων ἐφαρμόζοντας ἐπωδύνως καὶ ἀξιεπαίνως τὸ περὶ ἀνατροφῆς αὔστημά του. Άρκει νὰ εἰπωμεν ὅτι μετὰ ἵκανάς τιμωρίας, ἀναλόγους πρὸς τὴν ἐκτεθεῖσαν, ἡ Σιβύλλα ἐνόητας θεμιτασίως δειπνεῖ τὸν πραγμάτων καὶ ἡ ἀνωτέρα κρίσις τοῦ πάπου της ἡδύναντο καὶ ὠρειλον, εἰς πολλὰς περιστάσεις, νὰ ἀναχαιτίζωσι τὸν χείμαρρον τῆς θελήσεως της, ἐνώς οὐ αὐτὴ γνωρίσῃ τοὺς γῆικούς νόμους τοὺς μέλλοντας νὰ στήσουσι τὸν ἕρων αὐτῆς καὶ διευθύνωσι τὴν κλίσιν. Ήλθε δὲ καιρὸς καθ' ὃν ἥρκει νὰ εἴπῃ δὲ μαρκήσιος ὑπομειδῶν· «Σιβύλλα, θέλεις νὰ ἀναβῆς εἰς τὸν κύκνον!» Οπως κατασιγάσῃ παρευθὺς τὴν θύελλαν παραλόγου φυντασιοκοπίας. Εν συντόμῳ, ἐκ τῆς ἐπιτακτικῆς φύσεως τῆς μόνην τὴν ἐπίμονον καὶ θερμὴν εὐττάθειαν κατὰ τὰς συγκεχωρημένας δρεῖσις ἐτήρησεν.

Η κυρία Βωμενίλ, ζηλότυπος μάρτυς τῆς εὐτυχίας ταύτης ἐκβάσεως, ἥλλαξεν δέος ἀντὶ νὰ μαρτυρηθῇ τοὺς γονεῖς τῆς Σιβύλλης, ζηγεις νὰ μυριολογῇ αὐτὴν ἐκείνην.

— Λύτος ὁ γεροφερίας, ξλέγε, πρέπει νὰ μὴν ἔχῃ

περισσοτέραν ψυχὴν ἀπὸ τὸ ὑπόδημά μου, ὅπει τὸ δέος αὐτὴν τὴν ταλαιπωρον νέπιν, παιδίον χωρὶς μητέρα! . . . διέτε, διέτε ποτὲ δὲν τὴν ἐκτύπησεν ἐμπροσθέμου (δὲν τολμᾷ, . . . γνωρίζει τὴν καρδίαν μου . . . Εἰζεύρει ὅτι θὰ τοῦ πατάξω τὰ μυμάτια καὶ ἀς ἡνικις ὅσον θέλητερίας!) βλέπει τις φυνεράδες αὐτὴν νέα συνειθίζεις νὰ δέρεται τρέμει ἐνώπιον των, τοὺς μιστεῖ, καὶ τὴν ἀληθείαν δικαίως εἶναι νὰ τιμωρίας των, ἵνας ὅτους ἔλθῃ ἢ σειρά τοῦ Θεοῦ.

Η Κυρία Βωμενίλ ἤπατετο. Χάστε εἰς τὴν ἀγκύθοτητα αὐτὴν τοῦ Θεοῦ τὸν δημιουρὸν ἐπεκκλείτο τόσου συγχά, ως δλας αἱ ταπεινόφρωνες εὐτείσεις τοῦ εἰδους της, καὶ τὴν δημοτικήν κάκιστη ἐγνώριζεν, — η μάτηρ δύναται μετὰ θάρρους νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἔνοχην κόρην της, χωρὶς νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν ἀπαίσιον κίνδυνον νὰ μισηθῇ ὑπ' αὐτῆς, διότι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ παιδίου ἐνυπάρχει τὸ αὐτὸν αἰσθηματα μεγάλης δικαιοσύνης διπερικαὶ ἐν τῇ ψυχῇ μεγάλου ἔθους. Τὰ τέκνα ἀγκαπῶσι τοὺς γονεῖς, ως εἰς λαοὺς τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν, — δταν τοὺς σέβουνται. Ή δὲ Σιβύλλα μαρκήσιαν ἀπέγινε μίσους πρὸς τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν μαρκησίαν, οἵτινες ἄλλως τε, ἐκτὸς τῶν δικλεψιμάτων τῆς ἀναγκαίας αὐτηρότητος, ἐσχημάτιζον εἰς αὐτὴν μεταξὺ τῶν δύο ακριβῶν των ήδυτάτην φωλεάν, ἡγάπη αὐτοὺς, ἐσκευμένως παρ' ἥλικειαν. Τοὺς ἐλάτους τοὺς ἔθυμακές. Τὸ λεπτὸν αὐτῆς, σοβαρὸν καὶ ὀλίγον τι ἔνθουν πνεῦμα καὶ εἰςπλήττετο παραδέξας ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ διθύρου ἐνταῦτῷ χρωκτήρος τῶν οἰκιακῶν σγέσεων τῶν δύο γερούτων, ὑπὸ τῆς γλυκυτάτης αὐτῶν οἰκαιότητος, ὑπὸ τῆς ήσιγου αξιοπρεπείας, ὑπὸ τῆς πατρικραχικῆς πως παιδικραχικῆς, αἴτινες διέκοινον καὶ ἐτίμων τὴν οἰκίαν τῶν πατέρων αὐτῆς. Άλλως τε ἡ αρίστη αὐτῆς διεφωτίζετο συνέχως ὑπὸ πολλῶν ἀντιθέσεων. Ἐτελλὸν ἐνίστε αὐτὴν νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν εἰς τὸν Πύργον, παρὰ τῇ κυρίᾳ Βωμενίλ, ἥτις ἐκήρυξτεν ὑπὲρ τοῦ παιδίου αἰσθημάτα μπτρός καὶ ἐπαιχθύρεις αὐτὰ φορτόνουσα τὴν Σιβύλλαν διὰ γελοίων φιλοδρενήσεων καὶ δυσπεπτῶν τραγημάτων. Κατὰ τὰς περιστάσεις ἐκείνας ἡ κοινὴ φλυαρία τῆς ξενίζοντος τὴν Σιβύλλαν, ἡ ἀγούσιας εὐθυμία τοῦ Κ. Βωμενίλ, τὰ βακχικὰ ἄσματα τοῦ Ιππότου, αἱ ἀδόλεσχοι ἐπιχειρήσεις μεταξὺ τῆς παρθένου Κυρίας Κωνσταντίας καὶ τῶν ὑπηρετῶν, διαταχθόνιος θόρυβος τῆς μελαγγροῦς καὶ ὀρείχας Κλοπίλδης, ὑπερβανούστης τὴν Σιβύλλαν τέσσαρας ἡ πέντε ἔτη, κατεδύθιζον αὐτὴν εἰς ἐκστασιν μεμιγμένην πρὸς ἀηδὴ στενοχωρίαν, ἣν ἐξέφραζεν ἀφελῶς κατὰ τὸν ιδιον αὐτῆς τρόπον.

— Διεσκέδασες, ἀγκαπητή μου; θρότας ἡ μαρκησία;

— Μάλιστα, μάρμη, μὲ διεσκίδασαν, ἀλλὰ τολμήσα.

Μετά ταύτας ίδιως τὰς πρὸς τοὺς γείτονας ἐκδρομὰς ἔδινετο ἐπικισθητῶς ἡ Σιβύλλα ἀναπνέουσα τὴν φθινὴν ἀτμοσφαιρὴν τῶν Φερίων. Ἦγάπτα καὶ αὐτὴν τὴν εὐωδίαν τῶν φιλοκάλων γερόντων καὶ τὰς ἀρίστους δσμὰς τῆς Ἱωδίας, δις ἀνεύρισκεν εἰς τὰς κατὰ τὴν ἐπάνοδον αὔτης θυπεῖας.

Ο μαρκήτιος τῶν Φερίων εἶχε κρατήσει μέρος μόνον τῶν ἀπεράντων κτημάτων του, καὶ αὐτὸς διεύθυνε τὴν καλλιέργειαν αὐτοῦ. Συνείθιζε νὰ διενέμῃ αὐτὸς τὸ Σάδιντον, τὸν μισθὸν τῶν ἕργατῶν, ὁφελούμενος ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης ὑπας πληροφορεῖται περὶ τῶν ίδιαιτέρων αὐτῶν συμφερόντων καὶ διαψιλεύσῃ ἄγκυρες γέργατα. Ή τελετὴ αὕτη τῆς μισθοδοσίας ἦτο μία τῶν ἔορτῶν τῆς Σιβύλλης. Εγίνετο δὲ, τὸ ξερό, ἐπὶ λειμῶνος προσεγγίζοντος εἰς τὴν ἀκρανίαν τοῦ ἀλσοῦς καὶ τῆς ἔξοχῆς περὶ τὴν πτώσιν τῆς ἥμέρας, ὁ μαρκήτιος καὶ ἡ μαρκητία ἐλθόντες ἐκάθηντο ἐπὶ θρανίου σκιαζομένου ὑπὸ κύκλου ἐλατῶν ἡ δὲ Σιβύλλα κατελάμβανε σοῦχρον μεταξὺ αὐτῶν θέσιν. Ήσους πρώτον μεκρὸν τὰ ἔσματα τῶν θεριστῶν, ἐπειτα ἔνθεπεν ἐπιφρινομένην τὴν μαρκὴν καὶ ποικιλόγρωμαν αὐτῶν σειράν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψώματος ὑπερκειμένου εἰς τὸ ἄλσος. Κατέσσινον τραγῳδοῦντες ἀπαύστως, τὴν δρεπάνην ἀνὰ γείρας ἢ τὸ δίκηρον ἐπ' ὅμου, ἀτραπὸν ὀλισθαίνουσαν διὰ τῆς ἔρείκας, καὶ μόνον φθάντες παρά τινας πύλην ἀνεωγμένην ἐν τῷ φραγμῷ, ἀπέναντι τῶν ἐλατῶν, ἐσιώπων. Ήρχοντο τότε καὶ συνετάσσοντο ἐπὶ τοῦ λειμῶνος καὶ ἐλάμβανον κατὰ σειράν τῶν μισθῶν, πολλάκις δὲ καὶ τι πλέον, ἀπὸ τῶν γειρῶν τῆς Σιβύλλης μεγάλο πρεποῦς καὶ περιγγραῦς.

Ο κύριος τῶν Φερίων εἶχε κληρονομήσει παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἀλλην παράδοσιν, ἣν ἐπίσης πιστεῖς ἔτηρει. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἑσπερινοῦ, συνέθισεν εἰς τὴν εἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀγροτικῇ ἐπαύλεις ἐργάτας καὶ προστύχετο τὴν ἑσπερίνην προσευγὴν μεγάλη τῇ φωνῇ, προστιθείεις εἰς τοὺς τυπικοὺς ὄρους καὶ τινας λέξεις ἀρμοζούσας εἰς τὴν ταπεινὴν θέσιν τῶν ἀκροατῶν καὶ εἰς τὰ ίδια καύτου δυττυγήματα. Τὸ λυκόφως μεταξὺ τοῦ ὄποιου ἐτελεῖτο ἡ οἰκογενειακὴ αὔτη σκηνὴ, ὁ ὑπόκωφος κρότος δὲ πιεσματίνων τὴν τε εἰσοδον καὶ τὴν ἔξοδον τῶν τακεινῶν ὑποτελῶν του, τὰ ἐπὶ τῶν ὠχρῶν περιῶν τῆς μαρκητίας, ῥέοντα δάκρυα, εἰς παθητικοὺς καὶ συνεσταλμένους ὑπαινηγμοὺς τοῦ γέροντος μαρκησίου, πάντα ταῦτα καθίστασαν εἰς τὴν Σιβύλλαν τὴν καθ' ἥμερην ταύτην τελετὴν ὥραν εὐλογημένην πλέον γοντείας διεδυτικῆς καὶ μυστηριώδους.

Εἶχε δὲ καὶ διειγώτερον σοῦχρος διασκεδάσσεις. Ή κυρία τῶν Φερίων, μετὰ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν ἐγγόνην της, δύο πράγματα ἡγάπε περιπαθῆσαν· τὰ ἀνθη καὶ τὰς σπανίας ὄρνιθας. Άγνοεῖται δὲ ἂν τῷ ὄντι εἶχε

τὰς δύο ταύτας μανίκις, ἢ ἂν τὰς ὑπεκρίθη δύος παρίσχη εἰς τὸν μαρκήσιον τὴν ἀνέκφραστον ἥδοντὴν νὰ τὰς εὐχαριστῇ. Οπως ποτ' ἀν ἦ, δὲν παρήρχετο ἔδομάς χωρὶς ἡ μαρκητία ἐξεγειρούμενη τοῦ ὅπου νὰ ἔχῃ τὴν εύτυχίαν νὰ ἴσται, ὑπὸ τὰ παράθυρά της κλωνὸν ἡ γαστροδόχην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πετούσας τὴν νύκτα. Ἐν τούτοις ὁ μαρκήσιος, ἐπιτυδείως κεκρυμμένος εἰς τὸ φύλλωμα δασῶδους τινὸς μέρους καὶ ἡ Σιβύλλα πτήσουσα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐκχοτέρουν, πάλλοντες τὴν καρδίαν, τὴν ἐπὶ τῆς μαρκητίας ἐντύπωσιν τῶν ἀπροσδοκήτων τούτων δώρων. Συνέβησε πολλάκις ἡ μαρκητία νὰ μὴ εἶγεν ἵδες οὔτε καν φαντασθῆ ὅτι εὑρίσκοντο εἰς τὴν ὑφῆλιον ἀνθη τοσοῦτον λαμπρὰ καὶ ὄρνιθες τοσοῦτον περιττοφανεῖς ὀραιότητος. Ἐνεκκ δὲ τῶν φιλοφρονημάτων τούτων, πιστῶς πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπαναλαμβανομένων, κατέκτησαν δὲρνιθῶν καὶ οἱ ἀνθῶνες τῶν Φερίων θεύματα δεικνυθενταί εἰς τοὺς περιτγητάς. Ή μαρκητία ἐπέρκιν μέγκι μέρος τοῦ ἥδεως βίου της εἰς τοὺς γλυκεῖς τούτους τόπους, ἐνθετηλόγει τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἀνδρὸν τῆς ἡ καὶ ἐκλασίεν ἐνίστε· ἀλλ' ἡ Σιβύλλα τὸν παράδεισον τούτον εἶχεν ἀμικτὸν θλίψεως πλοκα ἐκείνη ἡ ἀνθοκόμος καὶ δρυθοτρόφος χώρα, ἡς βιασίλισσαν ἐνόμιζε τὴν μάρμην τῆς ἐμάγγευεν αὐτὴν. Ενόμιζεν δὲ τὴν εἶτε τινας ἐξεινων τῶν μέθων μὲ τοὺς ὄποιους τὴν ἀπεκούμιζον ἀλλούτε. Ο δὲ πάππος της, ὑπὸ τὸ κυνιώδες νέφος τῆς κεφαλῆς του τῇ ἐφαίνετο ὃν σχεδὸν θεῖον. Ἀλλὰ καὶ ἡ μαρκητία δὲν παρετήρει τὸν ἀνδρα τῆς ἡττον εὐνοίαν. Η Σιβύλλα ίδοισχ ποτε τὴν μάρμην τῆς παρακύπτουσαν ἐν ἐκπτάσει ἔξι τῶν ὑαλίων τοῦ ἀνθῶνος, ἔκυψε καὶ αὔτη καὶ εἰδε τὸν κύριον τῶν Φερίων ἐμβολιάζοντα βιδῆν ὑπὸ τὸν πρωτεῖνον ζῆτον.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ μαρκητία, παρατήρησε, ἀγκητή μου, παρατήρησε πόσον ὀρατος είναι ὁ πάππος σου! πόσον ὀρατον τὸν εὑρίσκω!

Η Σιβύλλα ἀνεγάρησεν ἐλαφρόπους καὶ πλευράσσεις εἰς τὸν γέροντα μαρκήσιον διερμήνευσεν αὐτῷ τὴν φιλικὴν ἀγγελίαν εἰς τὴν ὑπερήφανόν της γλῶσσαν.

— Πάππε, ἡ μαρκητία τῶν Φερίων μὲ στέλλει διὰ νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι σ' εὑρίσκει ὀρατόν.

Ο μαρκήτιος ἐμειδίκει.

— Τί τρέλλα! Ηλγαίνε νὰ τὴν εἰπῆς δὲ τὸ ἐκείνη είναι ὀρατό.

Ἐπειτα ἀνακαλέσας αὐτὴν

— Δές τη τοῦτο τὸ ἀνθός, προσέθηκεν.

Δ'.

Ο ΠΑΡΑΦΙΩΝ ΤΗΣ ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

Τὸ θέρος, ἀφ' οὗ ἡ αὐγὴ ἀνατεῖλη ἐπὶ ἀσπίδου κυανοῦ χρώματος, αἱ πρῶται τῆς ἥμέρας ὥραι εἴγουσε διεύγειαν καὶ γιλήνην ἀτελευτήτους φαινομένα.

Ἐπιπνέουσαν δύως ἐξαίρηντος λεπταῖς αὐραῖς, ἐπικάμπουσι τὸν χόρτον καὶ σέισουσι τὰ φύλλα· διάλευκα δὲ δίκτυα διασταυροῦνται ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ὄλλον δρῖζοντα, ὡς πέπλοις αἰρονται ἐκταθέντες; θπ' ἀφράτων γειφῶν. Άντσυχετ τις καὶ λέγει καθ' ἔκυτὸν δτι πιθανὸν νὰ ἐπέλιθη μετός;

Οὐδεμία παρὰ τὴν γεγηρακυῖαν ταύτην εἰκόνα ενδεικνύει ἀκριβέστερον τὴν νέαν τροπήν τῆς παιδικῆς τῆς Σιρύλλης ἡλικίας μετὰ πέντε ή ἕξ ἔτῶν ἐντελῆ νηνεμίαν, ἢν ἐδοκιμάσαμεν νὰ ζωγραφήσωμεν. Λειτουργοῦ ὁ χαρακτήρας αὐτῆς ἐγένετο ἀνάμειλος. Εἶχε στιγμής παραφέρου εὐθυμίας· συνηθέστερον δύως ἀγνοιστος πνοή ἐφάνετο φρικοῦσας τὴν νεανικήν της καρδίαν καὶ ἐκαμπτετ τὴν ξανθήν κεφαλήν της ὡς καρυφήν στάχυος. Αόριστος δ' ἐν ταύτῳ ποίητις ὑπέψηλεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς, ἢ τις, πυρέττουσα αἴρηνται, ἥρεσκετο παραδόξως εἰς τὴν ἐρημίαν. Παρέσυρε τότε τὴν τροφὴν αὐτῆς εἰς τὰ δάση τὰ περὶ τὸ ἄλσος τῶν Φερίων, καὶ μόνον τὸ ἐσπέρας ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἔπικλιν.

— Τί κάμνει ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰ δάση; ποίκιλα εὐχαρίστησιν εὑρίσκει ἐκεῖ, παραχαίνει; Τρώτησε τέλος ὁ μαρκήσιος, μεριμνῶν περὶ τῶν παραδόξων τούτων φαινομένων.

— Κύριε μαρκήσιε, ἀπήντησεν ἡ τροφὸς, ίδοις τί γίνεται. Κατ' ἀρχὰς περιπατοῦμεν ἡσύχως ἀρκετὴν ὥραν καὶ ἡ κυρία εἶναι φρόνιμος ὡς εἰκὼν. Μόνον ἂν ίδῃ διὰ τῶν δένδρων κάμψεων γλαυκὴν γωνίαν τῆς θαλάσσης, τρελλαῖνεται, χειροκροτεῖ, φωνάζει· « Παραχαίνει, ἡ Θάλασσα! ἡ Θάλασσα! » Εἴπειτο μοῦ ἀπαλάζει τὴν γεῖραν καὶ μὲς ἀναγκάζει νὰ τρέξω μαζί της ἵως δτού πέσω καὶ φωνάζει ἀδιαλόγως· « ἡ Θάλασσα! ἡ Θάλασσα! » καὶ γελᾷ μὲς ὅλα της τὰ δυνατά. Τότε κάθημαι εἰς τὴν ῥίζαν ἐνὸς δένδρου καὶ πιάνω τὸ ἀργόχειρόν μου· ἡ κυρία ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κάθεται πλησίον μου· μὲ τίποτε διασκεδάζει· παρατηρεῖ ὡς τοις ὄλουκήρους, κύριε μαρκήσιε, ἐν φύλλον, ἐν ἀνθοῖς, ἐν γόρτον. Λᾶλοτε πάλιν ἐμβαίνει μεταξὺ πυκνώματος, πλαγιάζει ἐπὶ τῶν χόρτων καὶ ἀποκοιμάται, ὡς πέρδικα εἰς τὸ ὅργυμα. Λέγω κοιμάται, κύριε, ἀλλὰ δὲν τὸ εἰζεύρω, διότι σήμερον ἀνεσκήνωσα τὸ καπέλλον της, τὸ ὑποίον εἶχε κατταΐσει ἐπάνω εἰς τὰ δημάτιά της καὶ εἶδα ὅτι ἔκλινεν. Ίσως ἔβλεπε κανέναν δινειρόν.

Η τελευταία αὐτὴ περίστασις ἐνέβιλεν εἰς ἀνησυχίαν τὸν μαρκήσιον. Όθεν ἐκάλεσε τὴν Σιρύλλαν.

— Διατί ἔκλινες σήμερον εἰς τὸ δάσος, ἀγαπητή μου, εἶπεν. Ἐχεις κάμψιαν λύπην; μήπως εἶσαι δυστυχής;

— Ή! Θεά μου, σχι! εἶπε ζωηρῶς τὸ παιδίον πιλήσαν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ πάππου του.

— Διατί λαιπὸν ἔκλινες;

— Δὲν εἰζεύρω . . . διὰ τίποτε.

Ἀγάγηκε τὸ ν' ἀρκεσθῆ εἰς τὴν ἀπόκρισιν ταύτην. Τὸ πῆρχεν ἐν τῷ δάσοι τῶν Φερίων θέσις πρὸς τὸν Σιρύλλαν ἐδείχνυεν ιδιαιτέρων τινὰ προτίμησιν. Ήτο στενὴ κοιλάς παράμερος πολὺ, εἰς τὸ κοῖλωμα τῆς ὥποιας ἔβηες ἡμάκιον ὑποκρυπτόμενον εἰς τὴν προσιάν τῶν δύθων του. Κατὰ τὴν πηγὴν τοῦ ἡμακίου τὸ ἔδαφος ήτο εἰς βάθος ἐσγιασμένον ἐκ πλαγίου πρὸς τὸ δάσος, διὰ βράχου δὲ ἐρειδομένου εἰς τὸν δύθον τοῦτον ἐπτύλαζε παξιμάρεον λεπτὸν καὶ διωγγές ὑδάτιον συναθροίζομενον ἐν δεξαμενῇ παμπαλαίᾳ, τὸ τὸ ὑπερυγίλισμα διεδίδρασκε πρὸς τὴν κοιλάδα. Ο δικρυχεύμαν σύτο; βράχος, ὑπὸ δένδρων σύσκιος, ὑπὸ κληματίδων ἐστεργαμένος, ὑπὸ ὑγροῦ χόρτου καὶ μεγάλων καὶ λείων φύλλων ὑπεστρωμένος, εἶχεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκσίνη ἀγρίλαν καὶ γόνησσαν ἐψιν τιμήσασαν αὐτὸν ἄλλοτε διὰ παραμυθίου, σύτινος μόνον τὸ δινομα διεσώθη, ἐκαλεῖτο δὲ Βράχος τῆς Μαγίσσης. Τὸ δινομα τοῦτο τὸ ἀνακαλοῦν πάσας τὰς ἴστορίες τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας συνέτεινε πολὺ ἀναμορισόλως εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὸν τόπον τοῦτον ἐνα τῶν ἀγαπητῶν σταθμῶν τῆς Σιρύλλης. Εμενεν ἐκεῖ μετ' ἄλλοκότου ἐπιμονῆς, ἐπιβιλέπουσα περιέργως τὸν θαυμάσιον βράχον, — τοῦτο μὲν περιδεής, τοῦτο δὲ θελγομένη. Περιέλενε περιπέτειάν την καὶ τῇ συνέσσαν δύο.

Θερινήν τινα ἐπεράτων ἥλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Βράχου τῆς Μαγίσσης, ἐν ὃ ἡ τροφὸς αὐτῆς, κατὰ τὸ σύνθησης, εἰργάζεται παρὰ τὴν ῥίζαν δένδρου εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ δάσους. Η Σιρύλλα ἡγάπα νὰ ἔναι μόνη μὲ τὸν βράχον της. Ήτο δὲ τότε κοπόλλα ἐπτὰ ὡς ὀκτὼ ἔτῶν, ὑψηλὴ ἀναλόγως πρὸς τὴν ἡλικίαν της, κομψὴ καὶ καλῶς βαδίζουσα. Ο πυκνὸς τῆς κόμης αὐτῆς κόσμυμος περικλείετο ἐν δικτυωτῷ, εἰς οὐ τὸ βάρος ἐφαίνετο ὑπενδίδουσα ἡ κεφαλὴ πρὸς τὰ ὄπιστα, διὰ κανθάματος ἀλαζόνα χάριν ἔχοντος. Έφόρει συνήθως σκιάδιον πλατύγυρον περὶ τὸ δποίην ἥν τετυλιγμένον μέλκην πτερόν καταπίπτον ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς καὶ σκάζον ἀγριώτερον τοὺς φύσει βαθεῖς ὀρθαλμούς της· ἀλλ' ἐνίστε ἐποφύλετο νὰ περιπλέξῃ εἰς τὴν κόμην της κληματίδας, φύλλα καὶ ἀνθη σγηματίζοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς πυκνὸν στέφχοντας ἐξ ἐκείνων, οἳ τινες σκιάζουσι τὸ μέτωπον τῶν ἐν ταῖς ἀληγορικαῖς σκηναῖς τῶν μυθολογικῶν χρόνων αὐλητῶν ποιεύμενων. — Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην κατέβη εἰς τὴν κεφαλήν αὐτῆς ἡ φαντασία αὐτη, καὶ μεταχειρισθείσα κάτοπτρον τὴν μικρὰν πηγὴν, συνέπλεξε στεφάνην ἀγρίαν χάριν ἔχουσαν. Έκρατει δ' εἰς τὴν χεῖρα ῥάβδον, τὴν δποίαν εἶχεν ἐκφλοτίσει, καὶ δροίζει ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς δεξαμενῆς, τὸ βλέμμα κενὸν καὶ ἐτεροπλανός, ἀνόψου ἐνίστε τοὺς βραχιονας καὶ

έχαρασσος βραδέως εἰς τὸν δέρκειαν τῆς λευκῆς ἔξ-
θεου μυστηριώδη σημεῖα, ὡς ἐν τῷ πρόσωπον
μαγικοῦ τίνος εἰδυλλίου αὐτὴν ἐκείνην μαγεύοντος.
Αἴφνης, κατέναντι αὐτῆς, τὸ φύλλωμα διεσπάλη
καὶ ἀνήρ τις ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν
κρήνην χώματος. Ή Σιβύλλας ὑπεγέρητος καὶ διή-
νοιξε τὰ χεῖλη διὰ νὰ φωνάξῃ· ἐπειτα ἔμενεν ἀνί-
ητος, στηρίζουσα τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἔλέθου,
εἰς θέσιν ἀτρόμητον, καὶ ἀτενίζουσα τὸν ἄγνωστον.
Οἱ ἄγνωστος οὗτος, ὅμολογητέον, οὐδὲν εἶχε τὸ φοβε-
ρόν ἦτο νεανίας εἴκοσι τὸ πολὺ ἐτῶν, φορῶν ἐνδύ-
ματα ἀδοιπορίας, ὑψηλὸς, εὐλύγιστος, λείψαντα χάρι-
τος παιδικῆς ἔγχων καὶ γλυκεῖν φλόγα εἰς τοὺς
ἀνοικτοτάτους ὀφθαλμούς του. Ή ἀπροσδόκητος θέα
τοῦ παιδίου, ἡ καλλονή του, δι περάδοξος πτέφανος,
ἡ ἡρακλή στάσις του, ἐνεποίησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ
μειράκιον σιωπηλὸν θυμομασμόν. Τέλος ἐψιθύρισε τι-
νας λέξεις μειδιῶν καὶ εἰς ἕκυπο λαλοῦν, ἐπειτα δὲ
εἶπε μεγαλοφύλων·

— Συγγράμμην, κυρία... εὑρίσκομαι ἵστως εἰς τὸ
κτήμά σας:

— Ναι, εἶπεν ἡ Σιβύλλα.

— Συγχωρήσατε τὴν ἀδιακριτίαν μου. Αποσύ-
ρομαι. Ήλθα, προσέθηκε δεικνύων ἐν βιβλίον (album),
διὰ νὰ ζωγραφήσω εἰς αὐτὰ τὰ δάση, τὰ ὄποια ἐνό-
μιζον ἀνοικτὰ εἰς τὸ κοινόν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Σιβύλλα οὐδὲν ἀπεκρίνετο, ὑπεγώ-
ρησε δύο βήματα ώσει ἀνεγέρει.

— Κρίμα, ἐπανέλαβεν εὐθύμως. Πόσον ὥρατον
μέρος! Ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωτήσω τὸ δνομά του;

— Βράχος τῆς Μαγισσῆς.

— Λ! Καὶ εἰσθε ἡ μάγισσα; εἶπεν δὲ νεανίας,
τὸν ὄποιον διεσκέδαζεν ἡ σοβαρότης τοῦ παιδίου.

Μειδίαμε πάντησεν εἰς τὸ ὑπερήφανον στόμα
τῆς Σιβύλλης.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη.

— Μ' ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ζωγραφήσω;

— Όχι.

— Μὲ συγχωρεῖτε τούλαχιστον νὰ ἐρωτήσω τὸ
δνομά σας;

— Σιβύλλα.

— Γιαίσιντε λοιπόν, Κυρία Σιβύλλα... μὲ
συγχωρεῖτε νὰ σᾶς φιλήσω;

— Όχι.

— Τούλαχιστον τὴν χεῖρα;

Η Σιβύλλα ἔτεινε τὴν χεῖρα της, ὡς ἄλλη Ἰνφάν-
τη. Ο δὲ νεανίας μειδιάσκεις ἀπανάσθη αὐτὴν σοβαρῶς.

— Εὔγνωμονώ, κυρία. Τώρα ἀναχωρῶ καὶ σᾶς
μετακινώ διτε δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ οὔτε τὸν
βράχον οὔτε τὴν μάγισσαν. Φυλάξετε με καὶ σεῖς
εἰς τὴν ὥραταν σας κεραυνὸν μικρὸν ἐνθύμησιν. Θέλετε;

— Δεν εἰσέρω τὸ δνομά σας.

— Όνομάζομαι Παούλ. Θὰ τὸ ἐνθυμηθῆτε;

— Πάντοτε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

Ο δὲ Παούλ, ἐστενοχωρημένος δλίγον, χωρὶς νὰ
γνωρίζῃ τὸ αἴτιον, τὴν παρεπήρησαν ἔτι μίαν στιγ-
μὴν μειδιῶν ἀδεξίως, ἐπειτα ἐγκιρέτεσεν εὐσεβά-
στως καὶ ἐγένετο ἀφαντος εἰς τὴν σύνδεσμον
λόγου.

Ημέρας τινὰς μετὰ ταῦτα, ἡ μαρκησία τῶν Φε-
ρίων κρατοῦσα τὴν ἐγγόνην της προσεκτικὴν ἐπὶ
τῶν γονάτων, ἡρχίζειν ὡς ἔξτης αὐτοσυγεδίασμα ἀνα-
τολικὸν ἐξ ἐκείνων εἰς διέπρεπε·

— Μίαν φορὰν καὶ ἔνα καιρόν, εἰς διάσος, ἐπὶ
τῶν δύθην τοῦ Γάγγου, ὁ οἵδες ἐνὸς βασιλέως ἐκυ-
νήγει· ἡτο ὥρατος ὡς ὁ ἥλιος, καλοαναθρευμένος,
εὐφυὴς καὶ μετριόφρων· ὀνομάζετο . . .

Ἐνῷ δὲ ἡ μαρκησία ἀνεζήτει τὸ δνομά του βασι-
λόπαιδος, ἡ Σιβύλλα τὸ ἐπρομήθευσεν αἴρην·

— Παούλ, εἶπε.

— Διὰ τί Παούλ; ήρώτησεν ἀπορήσασα δλίγον
ἡ μαρκησία.

Ἐλαφρὸν δόδου χρῶμα ἔξετάθη ἐπὶ τῶν παρειῶν
τοῦ παιδίου. Κινουμένη ὑπὸ αἰσθήματος, τὸ δόποιον
τῇ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσῃ, εἶχε παρα-
στωπήσει μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὸ ἀθύριον μυ-
στήριον τῆς μετὰ τοῦ ἀγνώστου συνεντεύξεως. Άλλα
δὲν ἐδίστασεν νὰ τὸ ἐμπιστεύσῃ εὐθὺς εἰς τὴν μάμπην
της, προσθεῖσας ἀπλούστατα διτε, ἐπειδὴ δὲ Παούλ ἐ-
κείνος τῇ ἐφάνη ὥρατος ὡς ὁ ἥλιος, καλοαναθρευμέ-
νος, εὐφυὴς καὶ μετριόφρων, τὸ δνομά του τῆς ἥλιθε
φυσικῶς εἰς τὸν νοῦν διὰ νὰ βαπτίσῃ τὸν οἵδεν τοῦ
βασιλέως, ὁ δόποιος εἶχεν ἵσα ἵσα τὰ αὐτὰ προτερή-
ματα. Η μαρκησία ἐγέλασε πολὺ διὰ τὴν ἴστορίαν,
καὶ μάλιστα περισσότερον παρ' ὅσον εἶχεν δρεῖν·
τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ἐθεβαίωθη κρυφίως διὰ μικρῆς ἐκ-
δρομῆς εἰς τὸ χωρίον τῶν Φερίων, διτε δὲ ο βασιλόπαι-
της Παούλ, τὸν δόποιον ἄλλως τε περιέγραψεν αὐτῇ ὡς
νέον εῦθυμον, τίμιον καὶ ἐκ τῆς ἀνιστέρας κοινωνίας,
εἶχε καταλίπει τὴν γόραν τὴν ἐσπέραν αὐτὴν τῆς
ἡμέρας καθ' ἓν ἐφάνη εἰς τὸ χωρίον· χάρις εἰς ταῦτα
πάντα ἡ Σιβύλλα ἡμίνηθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐλευ-
θέρως τοὺς ἀγκαλιῶν της περιπάτους καὶ ν' ἀπαν-
τήσῃ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν δευτέρουν
περιπέτειαν ἀπαιτοῦσαν δλίγων λέξεων προσίμων.

Ο ἥρας τὸν δόποιον κατέγειν ἡ ὑδρία τῆς μαγί-
σσης τῶν Φερίων καὶ δστις διέσχιζε τὰ δάση, ἐξέκ-
λεν εἰς τὴν θάλασσαν εἰς δύο λευγῶν ἀπόστημα·
ἄλλα καθ' ὅδὸν ἐζοιδαίνετο ὑπὸ τῆς συμβολῆς δύο
ἡ τριῶν παραποταμίων καὶ τέλος καθίστατο ῥέμα
ἀζιοσείβαστον, δλίγα ἐτη πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἴστο-
ρίας ταῦτας ἔχον τὴν τιμὴν νὰ γυρίζῃ μύλον, ἐπὶ
τῶν δρίων τοῦ δάσους κατεστημένον, οὐ τωνες δι μυ-
λωθρές επαλεῖτο Ιάκωβος Φερά. Ο Ιάκωβος, συμ-

πληρώσας σύθισις ἐν τῷ στόλῳ τὸν δρισμένον τῆς ὑπηρεσίας χρόνον, εὗρεν ἐπανελθὼν μυηστὴν πιστὴν, εἰς ἣν ἐδωρήσατο τὰ ναυτικά του ἐνώπια, γενομένην δὲ μετ' οὐ πολὺ λευκὴν καὶ εὐπρόσωπον μυλωθρόν. Τὸ ἀνδρόγυνον ἔζησεν εὐτυχές· ὁ Ἰάκωβος ἦτο ἀγαθὸς καὶ εὔθυμος. Ἐκέκτητο δὲ καὶ καλὴν φωνὴν, ἣν ἐτελειοποίησεν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀγρυπνῶν καὶ τὴν δὲν ἥργησε νὰ χρησιμοποιήσῃ παρὰ τὴν κοιτίδα μικρᾶς κόρης ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τεχθείσης. Ἄπηρχεν ἔμπροσθεν τοῦ μύλου μικρὸν τετράγωνον κήπου περιέχον δύο ἡλίκις συκῶν καὶ τρεῖς κυψέλας μελισσῶν· πάντα ταῦτα, μετὰ τῆς νέας ἐκείνης μιλωθείδος, τοῦ ἀλευρωμένου καὶ τραγῳδοῦντος μυλωθροῦ καὶ τοῦ μικροῦ παιδίου τοῦ τῇδε κάκεισε σπλευριμένου, πάντα ταῦτα ἐφαίνοντο γελάεντα εἰς τὸν δρυμὸν τοῦ παραπτηροῦ ὑπὸ τὸν θερινὸν ἥλιον. Μετὰ πέντε ἡ ἔξι ἐτη ἡ κυρία Φεραὶ εὐτύχησε πάλιν νὰ γίνῃ ἔγκυος καὶ ὁ Ἰάκωβος Φεραὶ, δετις τῇ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ τὸ ἔγγνωριζε, ὡραίζετο χαίρων δὲ τὸ πλέον ἀρσενικόν. Τούτων οὕτως ἔχοντων, ἀθλίζειν τινὰ τοῦ φθινοπώρου γύκτα, σίφων ὑδατος ἐπέπεσε κατὰ τοῦ χωρίου τῶν Φερίων· ὁ μερικὸς οὐτος κατακλυσμὸς διήρκεσεν ὅλην τὴν ἐπιοῦσαν ἥμέραν· τὴν δὲ ἀκόλουθον γύκτα ὁ γαληνιαῖος ῥύαξ, εἰς μανιώδη χείμαρρον μετατράπεις, ὑπερέβαλε τὰς δρυθείς, κατέκλυσε τοὺς ἀγροὺς καὶ κατεκρήμνισε τὸν μύλον. Ὁ Ἰάκωβος Φεραὶ μετὰ κόπου καὶ μόχθου ἐσώθη μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῆς θυγατρός του· ἀλλὰ κατεστράφη διὰ μισᾶς, ὀπολέσας μετὰ τῆς καταρριφθείσης οἰκίας καὶ τῶν καταστραφέντων ἐργαλείων, μεγάλην προμήθειαν σίτου καὶ ἀλεύρου. Καὶ ἡ μὲν σύζυγός του, παραφρονήσασκ, ἀπέθανε μετὰ τρεῖς ἥμέρας, ἡ δὲ μικρὰ κόρη, τῆς ὀποίας οἱ πάσις ἔβρέχοντο εἰς τὸ ὄντο τὴν γένεσιν, ἥκολούθησε τὴν μητέρα της εἰς τὸ κοιμητήριον τῶν Φερίων.— Ὁ ἐφημέριος τὴν ἐπιοῦσαν τῆς ταφῆς τοῦ παιδίου, οἴκτερας ἐπεσκέψθη τὸν πατέρα. Εὗρε δὲ τὸν ταλαίπωρον ἐκτάδην πρηνὴ κείμενον, παρὰ τεθραυσμένον τινὰ τροχὸν τοῦ μύλου, ἐπὶ τοῦ κιτρινωποῦ πηλοῦ τοῦ κατακλύπτοντος τὸ κυπάρισόν του, ἀλλοτε τόσον ἥλαρδόν.

— Ἰάκωβε! εἶπεν ὁ ἐφημέριος σείσας αὐτόν.

Οἱ Ἰάκωβος δὲν ἐκινήθη.

— Φίλε μου, ὑπέλαβεν ὁ ἐφημέριος, σὲ παρακαλῶ!

Οἱ Ἰάκωβος ἀναπήκωσε τὴν κεφαλήν.

— Φύγ’ ἀπ’ ἐδῶ, εἶπε. Δὲν ὑπάρχει Θεός!

Οἱ ἐφημέριος μὴ δυνηθεὶς νὰ λάβῃ ἀλλοτεν ἀπάντησιν ἀνεχώρησε κατηφής. Τὴν δὲ πακύριον εὗρεν αὐτὸν εἰς τὸ αὐτὸν μέρος καὶ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ πάντοτε ἀπαντῶντα εἰς τοὺς παραμυθητικοὺς λόγους του τὴν μόνην φράσιν·

— Δὲν ὑπάρχει Θεός!

Μετ’ ὀλίγον ἀνεγνωρίσθη ὅτι ὁ νοῦς τοῦ δυστήνου ἀνθρώπου εἶχε σαλευθῆ. Κατέλιπε τὰ ἔρειπια τοῦ μύλου του, κατέσχε ἀθλίαν τινὰ καλύβην πηγήθεισαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐρήμου τινὸς βράχου ὑπαειςυναθροίζωνται ἐκεῖ τὰ πρόβατα διαρκοῦντος τοῦ καύσωνος, καὶ ἔζησεν ἐκεῖ ὡς ἄγριον ζῶον. Ἐνίστε, μάλιστα κατὰ τὰς θυελλώδεις ἥμέρας, ἥκουετο ἥργινῶν τρομερὰς κραυγάς. Παράδοξον δὲ πρᾶγμα διέκρινε τὰς πρώτας τῆς παραφροσύνης αὐτοῦ ἥμέρας· τὸ πρῶτον εὑρέθησεν πολλάκις τὰς ὑαλίας τῆς μικρᾶς τῶν Φερίων ἐκκλησίας· τεθραυσμένα καὶ τὸ ἐσωτερικὸν λιθόστρωμα τοῦ ἕσω νάρθηκος κατακεκλυμένον ὑπὸ πετρῶν. Ἐνέδρας γενομένης, κατελήφθη γύκτα τινὰ ὁ Ἰάκωβος βίπτων πέτρας μετὰ παιδαριώδους καὶ ἀγρίας ἐπιμονῆς κατὰ τοῦ σίκου τοῦ σκληρῶν αὐτὸν δοκιμάσαντος Θεοῦ. Ἐγένετο λόγος νὰ συλλάβησι καὶ καθείσεισιν αὐτὸν, ἀλλ’ ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος, τὸν ἥλεντες καὶ ἐσιώπησεν. Ἀλλως τε τοῦτο ἡτοῦ ἡ μόνη τοῦ τάλαντος βικιότης· διότι ἂν καὶ εἶχε φοβερὰν τὴν μορφὴν ἦτο ἄκακος· ἀπήντων αὐτὸν πολλάκις ἐπὶ τοῦ χείλους τάφρου καθήμενον, τὸ πρόσωπον ἔχοντας ἐστραμμένον πρὸς τὸν φραγμόν. Ως πάντες δὲ οἱ δυστυγεῖς εἶχε τέλος καὶ αὐτὸς κορέσει τὸν κοινὸν οἴκτον καὶ κατήντησεν ἀντικείμενον φόβου ἡ γέλωτος. Ἐκάλουν αὐτὸν ὁ παραφρών Φεραὶ καὶ ἐν ᾧ τῷ ἔδιδον, διὰ τὸν φόβον κυρίως, κομμάτιά τινα ψωμίου εἰς τὴν θύραν τῶν ἀγροτικῶν ἐπαύλεων, τὰ παιδία ἐκβλλων εἰς τὸν δύμον του βάκη.

Ἅμερχν τινὰ ἡ Σιρύλλα, ἀφεῖσκα τὴν τροφόν τις, ἥλθε καὶ ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς πηγῆς τῆς δεχομένης τοὺς σταλαγμοὺς τοῦ Βοάγου τῆς Μαγίσσης. Εἶχε τὴν κεφαλὴν γυμνήν, καὶ, ἐξετάσας περιέργως ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐν τῷ βυθῷ τῆς δεξαμενῆς βρύουσαν φυτείαν, κατέπεσε μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸν χόρτον καὶ τὰ ἄνθη τῆς δρυθῆς, καταληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τῆς ἀνεξηγήτου ἐκείνης συγκινήσεως εἰς ἣν ὑπέκειτο πρὸ τινος, ἥρχισε νὰ κλαίῃ καὶ παρετίηται τὰ δικρυά της ἐν καθ’ ἓν, ὡς μαργαρῖται, πίπτοντα εἰς τὸ διαφανές καὶ τὴν δέλτην ὑδωρ. Ἀκούσασκ αἰρόντης ἐλαφρόν κρότου ἥγειρε τὸ μέτωπον, εἶδε δὲ τὸν παραφρών Φεραὶ συνεσταλμένον μεταξὺ τῶν θάμνων ἀπέναντι αὐτῆς. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ κεκαλυμμένη ὑπὸ λειψάνου τινὸς ψιαθίνου σκιαδίου, ισχνὴ, ὡχρά, φοβερά τὴν δψιν, παρέκυπτεν ἔξω τοῦ θάμνου· τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἡτενίζον τὴν Σιρύλλαν μετὰ παραδόξου προσοχῆς, θρόμβοι δὲ δικρύων κατέρρεον ἀπὸ τῶν κοίλων αὐτοῦ δρυθαλμῶν ἐπὶ τοῦ ὄπολεύκου πώγωνός του. Ἐνώπιον τοῦ φάσματος ἐκείνου, τὸ παιδίον, καίτοι ἀνδρεῖον, ἥσθιάνθη ἦγειρε διατρέξαν τὰς φλέβας αὐτοῦ· τὴν δέλτην νὰ κραυγάσῃ καὶ ἔμεινεν ἄφωνον. Ὁ παραφρών ἐνόπιος

τὸν φόβον αὐτῆς καὶ εἴπε ταπεινῶς, καὶ μετὰ γρεῖς; φωνῆς;

— Μὴ φοβεῖσαι, δὲν θὰ σὲ κακοποιήσω.

Ἐπειταχέρθη, ἐνῷ καὶ ἡ Σιβύλλα ἀγείρετο μηχανικῶς πως, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν παρετήρησεν ἀτενῶς.

— Ταλαιπωρον παιδίον! ἔμορμύρισε, ταλαιπωρον παιδίον!

Καὶ πεσὼν κατὰ γῆς, ἔκλιψε, τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν βραχιόνων ἔχων.

Η Σιβύλλα ἔγινωσκε τὴν ἴστορίαν τοῦ ταλαιπωροῦ ἀνθρώπου· ὑπέθεσε δὲ ὅτι ἀδριστός τις ὄμοιότης ἀνέμυνησεν αὐτὸν τὸ θυγάτριον τὸ ὄποιον εἶχεν ἀπολέσει, καὶ ὁ οἰκτος κατενίκησε πρὸς στιγμὴν τὸν φόβον ἐν τῇ τρυφερᾷ αὐτῆς καρδίᾳ ἐγονάτισε καὶ ἀθώπευσεν ἡρέμα διὰ τῆς λευκῆς χειρός της τὴν πεφρικύαν τοῦ παράφρονος κεφαλὴν. Ἐπειταχέρθη, ὡς εἰ ἐπιτοήθη διὰ τὴν τόλμην της, ἔδεικμε πρὸς τὴν τροφὴν αὐτῆς, οὐκ δλίγον φοβηθείστη; δὲ μετὰ μίαν στιγμὴν εἶδε τὸν Ιάκωβον Φεραὶ ἀκολουθοῦντας αὐταῖς κατὰ πόδα. Πικολούθησε δὲ αὐταῖς ὡς κύων μέχρι τῆς ἐπαύλεως. Ο κύριος καὶ ἡ μαρκησία τῶν Φερίων, συγκινηθέντες ὑπὸ τῆς διηγήσεως τῆς Σιβύλλης, ἐπλησίασκεν τὸν δυστυχῆ, σταθέντα ὅπισθεν τῶν κιγκλίδων τοῦ ἀλσοῦς, ἀπέτεινον αὐτῷ ἀγαθούς τινας λόγους καὶ ἐπλήρωσαν τροφίμων τὸν σάκκον αὐτοῦ. Ἐκτὸτε παρετηρήθη ὅτι ἡ παραφροσύνη τοῦ Ιάκωβου ἐλάμβανε γαληνιώτερον χαρακτῆρα. Καθ' ἐκάστην προστρέχετο εἰς τὰς κιγκλίδας τῆς ἐπαύλεως ὅπου ἡ Σιβύλλα ἔτρεχε δρομεῖα καὶ τὰς χειρας πλήρεις ἔχουσα. Πολλάκις δὲ ἀπήντα αὐτῷ κατὰ τοὺς περιπάτους· οὗτος δὲ παρετηρήσας τὴν πρὸς τὰ ἄγρια ἀνθη ἀγάπην τῆς Σιβύλλης καὶ μαθὼν ποὺς προστίμα παρετεύαζεν ἐξ αὐτῶν μεγάλας ἀνθοδέσμων καὶ ἀναχυδος κατέθετεν αὐταῖς εἰς τοὺς πύθας τοῦ παιδίου. Ή δὲ νεφενὶς ἐλεγεν αὐτῷ «Εὐχαριστῶ Ιάκωβέ μου,» μειδιῶσα, καὶ ὁ παράφρων ἀπεσύρετο γαίρων. Καὶ ὁ μὲν μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία ἐκάλουν αὐτὸν ὁ παράφρων τῆς Σιβύλλης, οἱ δὲ ὑπηρέται ὁ παράφρων τῆς Κυρίας. Ή δὲ Σιβύλλα ἐφαίνετο συγκινουμένη καὶ ὑπερήφανος δλίγον διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ παιδιάγονος καὶ ἀπειθοῦς τούτου πνεύματος ἔξουσίαν αὐτῆς. Καὶ δημος ἡ ἔξουσία αὐτῇ ἀπέτυχεν ἀπαξιπαρεινηθεῖσας ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς ἐδοκίμασε ποτε νὰ παραλάβῃ τὸν Ιάκωβον εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ἐκκλησίας τῶν Φερίων· ἀλλ' ὅτε ἐφύκασαν εἰς τὴν εἰσοδον τοῦ κοιμητηρίου, ἀπεσπάσθη βιαίως ἀπὸ τῶν γειρῶν τῆς Σιβύλλης, ἐρήτησεν ἀγρίαν κραυγὴν, καὶ ἥρχισε νὰ καταβαίνῃ τὴν χέρσον τρέχων.

Δύο μῆνας περίπου ὑστερον τῆς πρώτης μετὰ τοῦ Φεραὶ συνκαπαντήσεως, ἡ Σιβύλλα ἐδέχθη τὴν ἐπισκεψήν τῆς φίλης της Κλοτίλδης Δεροζί, ἐτοιμαζό-

μένης νὰ εἰσέλθῃ εἰς τις σχολεῖον καλογραϊδην τῶν Παρισίων, ἵνα τελειώσῃ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς ἡ μάλλον τὴν ἀρχίσῃ. Ἡ Κυρία Κλοτίλδη ἦγε τότε τὸ δωμάτιον ἡ δέκατον τρίτον ἔτος· ἦτο ὑψηλή, θαυμασίου κατασκευῆς, ἔχουσα τοὺς δρυπαλμούς λαμπρούς, συνήθως ἡμικλείστους καὶ συσκίους, ἀλλὰ καταπληκτικούς ὅτε ἥνοιγοντο· αἱ βαρεῖται αὐτῆς πλεξίδες εἶχον χρῶμα μέλαν κυανωπόν, καὶ διαστελλομένων τῶν πορφυρῶν γειλέων αὐτῆς ἐφαίνοντο δόδοντες λευκοί, ὡς ἡ σάρξ γλωροῦ λεπτοκαρύου. Ἐφαίνετο πρὸς τούτοις πεπροικισμένη διὰ ζωηροῦ πνεύματος καὶ διαπύρου εὐαισθησίας· ἀλλ' ἵνα ἀλήθειαν εἴπωμεν, δὲν ἔγινωσκε τις καλῶς ὅποις στοιχεῖα ἀνθρακίζον εἰς τὸ πυρέσσον χάρος τᾶς πλουσίας ἐκείνης φύσεως, εἰς ἕαυτὴν ἐγκαταλειμμένης ὡς ἐν μέσῳ δάσους, καὶ ἐμπνεούσῃ; εἰς τὴν Σιβύλλαν αἰτημικά ἀγάπης μεμιγμένον πρὸς ἀνησυχίαν. Ἡ κυρία Κλοτίλδη ἐπείραζεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτὴν διὰ βιαίων καὶ δεσποτικῶν φαντασιοκοπιῶν, ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν κατεγοήτευεν αὐτὴν διὰ διαχύσσουν τρυφερότητος ἀκαταγωνίστου. Ἐσφιγγε τὴν Σιβύλλαν ἐπὶ τοῦ στήθους της ὑγροὺς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς. «Σὲ ἀγαπῶ, Σιβύλλα μου, ἔλεγε, καὶ πάντοτε θὰ σὲ ἀγαπήσω! ὅρκίσου με ὅτι καὶ σὺ θὰ μὲ ἀγαπήσῃς διάβολού. Ἐμπρός, δρκίσου, δρκίσου!» Ἡ δὲ Σιβύλλα ὠρκίζετο μετὰ συστολῆς. «Τόσον, ὑπελάμβανεν ἡ Κλοτίλδη, τόσον ἀγαπῶ σους ἀγαπῶ, ὥστε μὲ ἔρχεται νὰ τοὺς φάγω!» Ἐν τούτοις τοὺς ἔδακνεν ἐνίστα.

Ἡ Κυρία Δεροζί εἶχε λοιπὸν ἔλθει νὰ περάσῃ τὴν ἥμέραν εἰς τοὺς Φερίας. Ἐνῷ δὲ ἡ Σιβύλλα παρεσκεύαζε πρόγευμα εἰς τὴν φίλην της, αὕτη εἶδε διάτινος παραθύρου τὸν παράφρονα Φεραὶ, κοιμώμενον εἰς τὴν σκιάν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐπαύλεως. Μηδὲν δὲ εἰποῦσα, ἔδραμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἐζήτησε δεμάτιον σπάγου, ἐπέρχεσεν εἰς αὐτὸν σίδηρα, παλαιοὺς πτερυγιστῆρας, τεμάχια ὑαλίου συλλεγθέντα ἔνθεν κάκεθεν, καὶ ἔλθοῦσα ἐξήρτησεν αὐτὰ κρύφα εἰς τὰ ἔνθυματα τοῦ κοιμώμενου παράφρονος. Ἐπειταχέρθησε μετὰ βαρβαρότητος νὰ κλείσῃ ὅλας τὰς κιγκλίδας τῆς αὐλῆς, ἐκάλεσε τὸν σκύλον της Μάξη, εἶδος μολοσσοῦ ἡμιαγρίου πανταχοῦ ἀκολουθοῦντος αὐτῇ, διθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸν παράφρονα καὶ ἐξήγειρεν αὐτόν. «Ἐδώ, Μάξη! ἐδώ, σκύλε μου! ἐκραύγασε. Δάγκασέ τον! δάγκασέ τον!» Ὁ Ιάκωβος Φεραὶ ἐφοβεῖτο πολὺ τοὺς σκύλους, οἵτινες ἐν γένει ὀλίγην ἐδείκνυσον πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Ιδὼν δὲ τὸν μολοσσὸν δρμῶντα, ἐφυγε παραφρόβως. Ὁ δὲ θορυβώδης δρυπαλμὸς ὁ ἀπὸ τοῦ λαχωμοῦ του ἐξηρτημένος ἐκινήθη καὶ συνεπλήρωσε τὸν τρόπον του. Ἐφώρυκα καὶ προσέκρουεν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἐτέρην κιγκλίδα, κατόπιν ἀκολουθοῦντος τοῦ κυνὸς, ἐπτοκρύ-

νος, ἀσθμαίνων καὶ ὠρυόμενος, πρὸς μεγάλην ἀγχόλικασιν τῆς ὥραίας Κλοτίλδης. Ἐν τούτοις ἡ Σιβύλλα, ἀκούσασα τὸν θύρυσον, ἐδραμεν εἰς τὸ παράθυρον. Ἄμπα δὲ ἴδοις τὰ γενόμενα, ὅρμηται εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔρθεται τὸν παράθυρον, καθ' ἓν στιγμὴν δισκύλιος εἶχεν ἀρπάσαι τὰ βάκη τοῦ περικλέπτοντος; τὰς κνήμας αὐτοῦ ὑφάσματος, καὶ μεταχειρίσθη δλας τῆς τὰς δυνάμεις; διὸ νὰ ἀποκρόσῃ μακρὰν τοῦ προστατευομένου ὑπὲκτῆς τὸν ἄγριον μολοσσόν· οὗτος δὲ, στρέψας αἴρνης τὴν λύσσαν του κατὰ τῆς νέας, ἐδεκε τὸν βραχίονα αὐτῆς, ὅθεν ἔργεται εἰς αἷμα. Ἐν τούτοις ἔρθεται οἱ ὑπερέται, ἀπεδίωξαν τὸν σκύλον καὶ ἐπῆραν τὴν Σιβύλλαν λειπούμημένην. Τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ παιγνιδίου της ἴδοισαν ἡ Κλοτίλδη, ἀνελύθη, εἰς δάκρυαν ἀλλ' ὅταν ἡ ἀξιάγαστος θεία τῆς, μίκην ὥρκην μετὰ ταῦτα, παρέλαβεν αὐτὴν καὶ εἶδε τὸν Ιάκωβον Φεραίην, ὃστις εἶχε κατακλιθῆ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάρου, ἐγειρόμενον καὶ διεκνύσας αὐτῇ τὴν πυγμὴν καὶ σείοντα τὰ προσαρτηθέντα ὑπὲκτῆς σίδηρα, δὲν ἔδυνθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα διὰ τὴν σιωπηλὴν ἀπειλὴν τοῦ ήλιθίου· εἰς τοῦτο δὲ ἔσφαλεν.

Η Σιβύλλα ἔμεινε κατάκοιτος, πυρεσσομένη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Ο δὲ Ιάκωβος Φεραίης διηλύθε τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας ἐκτεταμένας ὡς νεκρὸς ὑπὸ τὸ παράθυρον τοῦ θιουματίου της. Μετὰ ματαίξ προσπαθείας ὅπως ἐκβάλωσιν αὐτὸν ἐκεῖθεν, ἀφῆκκαν αὐτὸν κατὰ δικταγὴν τοῦ μακετού του καὶ τῷ ἔδοσαν ἐκεὶ τὴν τροφὴν του. Λύτος δὲ οὖτε τὴν νύκτα μετεκινεῖτο. Τὴν τετάρτην ἡμέραν τὸ πρωΐ ἤκουεται τὸ ὄνομά του καὶ ἐγερθεὶς αἴρηντος εἶδε τὴν Σιβύλλαν εἰς τὸ παράθυρον. Συγκινητικὸν δὲ ὑπῆρξε τὸ μειδίαμα ὅπερ διηλύθεν ὡς ἀκτίς ήλιου χειμερινοῦ ἐπὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου καὶ μηδέποτε γελῶντος προσώπου.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΦΟΡΕΔΑ.

Ἐισῆλθε νύκτα τινὰ κλέπτης εἰς τὴν κατοικίαν Ἐλληνος ἀξιωματικοῦ, οὗ συντομίας γάριν παραλείπομεν τὸ ὄνομα. Ἐτυχε δὲ οὗτος οὐχὶ πτωχὸς — τὸ πρᾶγμα σύντιες εἰς Ἐλληνα ἀξιωματικὸν — ἀλλὰ πάμπτωχος. Διὰ πολλοὺς λοιπὸν λόγους, ἵστως δὲ καὶ διότι δὲν ἔφργε τόσον ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ νὰ πράξῃ δι, τι καθ' ἡμέραν μετὰ πᾶν ἀριστον, γεῦμας ἢ δεῖπνον δεῖναστὸς αὐτοκράτωρ Βιτέλλιος ἔπειταν, ἔπειγεν δὲν στηνὸς ἀγρυπνίαν τὴν νύκτα ἐκείνην, ἐπομένως

καὶ ἤκουεται τὸν κρότον τοῦ εἰσελθόντος καὶ διέκρινε τὸν κλέπτην ἀγωνιζόμενον ἐν τῷ σκότει ἀγῶνα μέγαν, ἵνα ἀνοίξῃ τὸ παλαιόν του σανδύκιον, μυδιν ποντικῶν ἐντελές καταφύγιον, ὡς κατ' αὐτὴν που τὴν ἄραν τὸ Κεντρικὸν τῆς Ἑλλάδος Ταμεῖον. Ο στρατιώτης, καὶ φύσει μὲν γενναῖος καὶ ὑπὸ τῆς πενίας δὲ διδαχθεὶς, οὐδαμῶς ἐταράχθη. Ἀντιγέρθη ἐπὶ τοῦ σιληροῦ του στρώματος, τὸ δποῖον ἂν ποτε ἀπέθηκεν ἐπ' αὐτοῦ, ἡ εὔφορος τῶν ἡμετέρων ἕπτόρων καὶ ἐφημεριδογράφων φυντασία ἔθελε μεταβάλει εἰς ψίχθιον, καὶ λαβὼν μειλίχιον ὑδρας·

— Τί, εἶπε, τί ζητεῖς αὐτοῦ; . . . ἐγὼ τὴν ἡμέραν, μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, σκαλίζω καὶ δὲν κατορθώνω νὰ εῦρω τίποτε, καὶ σὺ εἰς τὸ σκότος ἐλπίζεις;

Τοιαύτην περίπου κενότητα πάσγουσι πάντα σχεδὸν τὰ κεντρικὰ τῶν ἐν Ἀθήναις ἰδιωτῶν παιμεῖς, τὰ δὲ βαλάντια κατέλαβεν ἀληθῆς συνάγγη, διὰ τοὺς κακοὺς καιρούς ἀδιάσειτος καὶ ἐδραία. Άν δὲ δι στόμαχος πάντων τῶν Ἑλλήνων πεινᾷ, πόσῳ μᾶλλον τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφοιν, πρὸς οὓς ὑποσάζονται βραδυπορεῖ τὸ τῶν δρομαίων συνδρομπτῶν εὔτελες ἀργύριον; Καὶ πῶς νὰ μὴ φρικιάσω ὁ ἀθλιος πρὸς μόνην τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου! Άπο τοῦδε προσέρχονται πολιδόνα καὶ ακελετῶδη καὶ ἀπειλητικὰ τὰ φραντάσματα δικνομέων, ἐστιοκόρων, ὁδοκαθαριστῶν, γραμματοκομιστῶν, οιωτοσέστων, κτλ. κτλ., αἰώνιον ἐπωδὴν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου καὶ λιγυρῷ τῇ φωνῇ ψάλλονται· Τάλληροι ἡ κάρ σδραχμήν, σδραχμήν ἡ κάρ τάλληροι, σδραχμήν ταλλήρων.

Πόσον αὐξάνει ἡ ἀπελπισία μου διὰ νὰ ἀναγνώσω στίχους καὶ ποιήματα, ἐγὼ δὲ κατὰ τῶν πετρῶν τοῦ Θάλημπου ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατακρυμνιούσεις, ἀναγκάζομαι νὰ δικνεισθῶ γρήματα καὶ νὰ πληρώσω! Ή δὲ ἀπειλητικὰ μου μετατρέπεται εἰς μανίκιν διὰ τὸν προσβάλη τοῦ τὰς ἀκοάς μου ὁ πτωχότατος ἐκεῖνος, ἐπομένως δὲ καὶ πάντων πεζότατος, στίχος, ἐν ᾧ δὲ ἀναγνώστης ἀναγορεύεται Κροῖσος· ἀφ' οὐ δὲν ἔχω περιουσίαν, τούλαχιστον δὲ μὴ κηρύττωμαι πλούσιος· πενόμενος, δὲν ἔχω τούλαχιστον τὸν οἶκτον τῆς ἐλεήμονος Ἑλληνικῆς καρδίας!

Τοιαῦτα περίπου ἐσκεπτόμενη χθὲς τὸ ἐσπέρχεται παραμονὴν τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γιλιοστοῦ ὄκτακοσιοστοῦ ἐξηκοστοῦ τετάρτου Ιανουαρίου ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, νὰ δωροφορήσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας, δτε, ἐνσκήψαντος αἴρνης ἀνέρου, ἀνεώγη μετὰ κρότου ἡ θύρα μου. . . . Εγείρομαι διὰ νὰ τὴν κλείσω . . . τί βλέπω;

Κατὰ κακήν μου μοῖραν, ἔτυχε τῷ 1812 νὰ ἀποκτήσῃ σύντεκνον ἡ μάμμη μου, ἥτοι νὰ βαπτίση τὸ πρωτότοκον τέκνον δωδεκατόκου τενὸς καὶ πτωχῆς γυναικός· ἀπὸ μητρὸς εἰς υἱὸν καὶ ἀπὸ τούτου